

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. október 10.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

AZ ÚR A BAJBAN IS ÚR

Énekek: 274; 611

Alapige: Apostolok Cselekedetei 28,1-10

És miután szerencsésen megmenekültek, akkor megtudák, hogy Melitának nevezetik az a sziget. A barbárok pedig nem közönséges emberiséget cselekesznek vala mi velünk: mert tüzet gerjesztettek, befogadtak mindannyiunkat a rajtunk való záporért és a hidegért. Mikor pedig Pál nagy sok venyigét szedett és a tűzre tette, egy vipera a melegből kimászva, az ő kezére ragadt. Mikor pedig látták a barbárok az ő kezéről függeni a mérges kígyót, mondták egymásnak: Nyilván gyilkos ez az ember, kit nem hagyott élni a bosszúállás, noha a tengerből megszabadult. De néki, minekutána a kígyót lerázta a tűzbe, semmi baja sem lett. Azok pedig azt várták, hogy ő meg fog dagadni, vagy nagyhirtelenséggel halva rogyik le. Mikor azonban sok ideig várták, és látták, hogy semmi baja nem lesz, megváltoztatva értelmüket, istennek mondták őt. Annak a helynek környékén voltak pedig a sziget főemberének, névszerint Publiusnak mezei jószágai, ki befogadván minket, három napig nagy emberségesen vendégül látott. Lőn pedig, hogy a Publius atyja hideglelésben és vérhasban betegen feküdt. Kihez Pál bement, és minekutána könyörgött, kezeit reá vetve meggyógyította őt. Minekutána azért ez megtörtént, egyebek is, kik betegek voltak a szigeten, ő hozzá jöttek és meggyógyultak. Kik nekünk nagy tisztességet is tettek, és mikor elindultunk, a szükséges dolgokkal elláttak.

Imádkozzunk!

Imádunk azért, mennyei Édesatyánk, mert az Úr Jézus is átélhette, amiről énekeltünk: ő is csendben lehetett, amikor szüksége volt a mennyei atyai szeretetedre, ő is tapasztalhatta, hogy végigjárhatja azt az életutat,

amit neki kellett végigjárnia, és köszönjük, hogy mindezt ő is győztesen tette. És amikor azt mondjuk, hogy ő is, akkor alázattal, de mégis a te kegyelmedben bízva szeretnénk vallani ezzel, hogy mi is.

Ugyanakkor te tudod, hogy mikor nehéz nekünk végigjárni azt az utat, amit kirendelsz. Bocsásd meg, kérünk, amikor elkeseredünk, amikor elcsüggedünk. De köszönjük, hogy éppen az énekekben is megvallhattuk: te ott vagy, jelen vagy és közel vagy hozzánk.

Szeretnénk megköszönni, hogy a mai napon is megtartottál. Köszönjük a mai nap elvégzett munkánkat. Hálásak vagyunk, ha örömmel lehetünk ezért itt. Ha valami nem úgy sikerült, ahogy terveztük, szeretettük volna, köszönjük, hogy nemcsak fizikailag, hanem lelkileg is megpihenhetünk.

Áldunk, Urunk, hogy a te igédet ma is adod. Köszönjük, hogy mi tisztelhetünk, imádkozhatunk a gyülekezet közösségében, te pedig adni akarsz személyesen szavadat. Köszönjük, hogy még mindig olvashatjuk a Szentírást és hogy szólsz hozzánk.

Hadd adjunk hálát a héten hallott vigasztaló igékért azzal a családdal együtt, akik ravatal mellett kellett, hogy megálljanak. Hadd köszönjük meg övelük együtt lelki testvérünk életét a gyülekezetben is. Köszönjük, hogy őket, és a kórust is, meg a gyülekezetet így akarsz most is vigasztalni. És kérünk, hogy a gyász terhét is segítsd továbbra is hordozni mindannyiunknak. Hogy ilyen módon is a te igéd lehessen ma is nagyon személyessé.

Urunk, olyan bátorító volt énekelni a végén az örök élet drága ajándékáról, bizonyosságáról, és köszönjük, hogy e földi életünket is ezért élhetjük boldogan teveled, mert mindörökre veled lehetünk egyedül Jézusért, Atyánk, és az ő nevében kérjük, hogy hallgasd meg imádságunkat.

Ámen.

Igehirdetés

A 274. számú dicséretünk énekszerzője egyetemista volt, amikor egyik egyetemről gyalog indult el a másikra. Éjszaka természetes módon ilyenkor megszállt, de nem hotelban vagy valami házban, hanem a szabad ég alatt. S az egyik éjjel történt, hogy csak az a ruha maradt meg neki vagyontárgyként, amelyik a feje alatt volt, minden mást, a nagyon értékes könyveit is, elrabolták tőle. Hívó fiatalember volt, de nagyon nehezen tudta feldolgozni, amikor reggel fölkel és nem volt meg semmije. Azt írják róla az énektudósok, hogy nemcsak értetlenkedett, hanem még Istent is kezdte számon kérni, hogy miért is engedte meg, olyan váratlan volt az egész, és nagyon elkeseredett a szíve.

De aztán, amikor elkezdett gondolkodni, hogy most mit is csinál az Úrral kapcsolatban, akkor egészen megváltozott minden. Rögtön eszébe jutott, hogy egyáltalán Isten megőrizte az életemet, életben maradtam. Mert

meg is ölhetek volna. Aztán arra gondolt, hogy Isten bepótolhatja azt, amit most tőle elraboltak, a nagy kár után bármit megadhat az Úr, hiszen bízhat benne. A lényeg, hogy akkor született a szívében ennek az éneknek a szövege. Ahogy énekeltük ott a harmadik versben: „Csak légy egy kissé áldott csendben: Magadban békességre lelsz” – de ez a magadban nem azt jelenti, hogy Isten nélkül, hanem az Úr kegyelméből betöltheti a hívő embernek a szívét, gondolatait az Istennel való kapcsolatnak a békessége a nagy bajban, veszedelemben is.

Ha a Cselekedetek könyvében olvastuk a megelőző történeteket, emlékezhetünk, az apostollal is ugyanez történt. Ő nem egy erdőben aludt, hanem biztos, hogy minimum 14 napon át, viharban ide-oda hánykolódó hajóban, sokakkal együtt, nem is volt egyedül ő hívő emberként.

Az énekszerző is tudhatta, amit megígért az Úr Jézus maga: „Nektek pedig még a hajatok szála is mind számon van tartva”, amikor bajba kerültek – tanítványait bátorította így Jézus. Talán észrevettük, hogy Pál is közvetlenül a hajótörés előtt utal is erre, hogy Isten még a hajatok szálait is meg fogja őrizni, meg fog mindenki menekülni, csak a hajó fog elpusztulni. És valóban bekövetkezett a hajótörés, így fejeződött be a 27. résznek a leírástörténete ott a legvégén: „És így lett, hogy mindnyájan szerencsésen kimenekültek a szárazföldre.” „Így lett” – ahogy Pál megígérte Isten ígéretként. A pogányoknak is ezt elmondta ott a hajóban. Most már mindenki ott van a szárazföldön.

Itt kapcsolódik a történet: „És miután szerencsésen megmenekültek, akkor megtudák, hogy Melitának...” – az a mai Málta – „...neveztetik az a sziget.” A hajótörés után tehát tapasztalják Isten gondoskodó munkáját, Pál apostol különösen is. A történetben mindenképpen szeretnénk az Úrra tekinteni, és különösen is az apostolra, Pálra. Hogyan gondoskodik a szolgájáról a hajótörés után is; és hogyan lesz aztán a szolgája eszköz az ő kezében. Hogy nagy csodákat tesz az apostollal és az apostolon keresztül is. Gondoskodott róla a viharzó tengeren sokakkal együtt és éppen az apostolon keresztül is, most pedig a hajótörés után egy újabb veszedelem egy újabb baj. De mit tesz Isten?

Ki kell tehát emelnünk, hogy nagyon nagy öröm lehetett Pálnak, hogy bekövetkezett az, amit Isten megígért és tényleg megmenekült mindenki. Ez a hívő embereket, pasaréti hívőket is biztos, hogy örömmel tölti el, ha látjuk, hogy nemcsak bennünket, hanem a körülöttünk élőket, olyanokat is, akik esetleg nem ismerik az Úr Jézust, talán nem is szeretik, mégis látjuk Isten kegyelmes munkáját az életükben, amikor ők is bajban vannak: csak segít az Isten!

Itt az ígéret szerinti megmenekülés után a folytatás azért nem mind-egy. Ugyanis az ókorban az volt a szokás, hogyha idegen helyre, idegen szi-

getre vetődtek volna, ahol nem rómaiak uralma a jellemző – itt Máltán romanizált föníciaiak éltek római fennhatóság alatt – akkor vagy kivégzik a hajótörötteket vagy eladják rabszolgának. Úgyhogy amikor közeledtek a szigetlakók, nem volt mindegy, hogy milyen szándékkal jönnek majd. Viszont hallottuk, hogy 276 főnek készek segíteni hosszú időn keresztül, a szigetnek az első számú vezetője is három napig ellátta őket, Pálékat biztos.

Látszott ebben is máris Isten irgalmas munkája: nem kivégezték őket a megmenekülés után, nem rabszolgának megy mindenki, a római százados is, hanem nem kis emberséget tanúsítanak. Nem egy átlagos segítség, segítségnyújtás tehát, hanem különleges módon segítettek. Ebben is látnunk kell Istennek az irgalmas, kegyelmes munkáját, aki az apostollal is törődik még mindig. Az elsősegélynyújtás abban a helyzetben az volt, hogy tüzet gyújtottak, hogy megmelegedhessenek a hideg miatt és az elázott ruha miatt.

Itt történt azután Pállal az, ami: megmarta őt egy vipera. De úgy marta meg, hogy láthatta mindenki, lógott a kezéről, ahogy valószínű a vipera érezte a meleget és nem akart beleesni, aztán, amikor az apostol lerázta, akkor beleesett a tűzbe.

A „barbárok” kifejezés az nem valami negatív csengésű, mint a magyar nyelvben általában, meg sok más nyelven is, hanem az ókorban ez azt jelentette, minden népre ezt a kifejezést használták, akik nem görögül beszéltek. Viszont keresztyén szempontból, az Úr Jézus tanítása, a Biblia szempontjából azért mégiscsak eléggé világi módon, nagyon is pogány módon gondolkoznak, amikor úgy gondolják, hogy ez azért történik ezzel az emberrel, mert biztos gonosztevő, gyilkos és a bosszúállás istene nem hagyja őt élni.

Ahogy néztem az ősi szöveget is, valóban múlt időben hangzik, amit mondanak úgy egymás között. Ők tehát ennyire biztosra veszik Pál halálát, hogy múlt időben beszélnek: nem hagyta őt élni a bosszúállás. Megmarta a kígyó, már csak percek kérdése és halva fog összerogyni. Megpecsételődött a sorsa. De hiába lesték, hiába várták feszülten az ő halálát, mégsem ez következett be. És így történt, hogy aztán megint igen világi, pogány többistenhívő emberek lévén arra gondolnak, hogy akkor biztosan isten és istennek titulálják. Abban különböznek csupán egy korábbi, Pál apostollal történt esemény kapcsán, hogy ők nem kezdik el az apostolt imádni, nem kezdenek el neki valamilyen fajta áldozatot bemutatni, csak beszélgetnek egymás között, hogy akkor nem gonosztevő, hanem akkor ő maga is isten biztosan.

Látszik a történetben, hogy nem is azon van igazán a hangsúly, ahogy róla gondolkoznak, hanem ami történik vele és ahogy történik. Szeretném aláhúzni, hogy a 4. és a 6. versekben van leírva az, hogy milyenek a po-

gányok, hogy gondolkoznak és mit csinálnak, és közte van az 5. vers, ezt felolvasom: „De néki, minekutána a kígyót lerázta a tűzbe, semmi baja sem lett.” – ez a fontos. A „semmi baja sem lett” kijelentés megelőzi annak a leírását a történetben, hogy a pogányok mégiscsak azzal szembesültek, hogy nem halt meg ez az ember, pedig azt hittük, hogy meghal.

Itt tudjuk továbbvinni most már személyesebben, számunkra is személyesebben szólóan az üzenetet. Mi történik Pállal? Nagy bajban, veszedelemben a hajón is fogolyként. Római fogoly – azért viszik Rómába, mert majd fogolyként kell megállni a császár előtt. Viszont a hajón is sok mindent tesz Istenétől vezettetve és az emberek tisztelik őt nagyon. Aztán amikor úgy tűnik, hogy minden megoldódik, megint egy újabb baj, megint egy újabb veszedelem.

Itt pogányokról volt szó, többistenhívő pogányokról. Nem tudom, emlékszünk-e Jób barátaira? Akik szintén pogány emberek voltak, de ők az élő Istenben hittek évszázadokkal korábban Jóbbal együtt. Ők is ugyanígy gondolkoztak, mint ezek a többistenhívő melitaiak, máltaiak: – Biztosan azért van annyi bajod, Jób, mert vétkeztél. Nagy gonosztevő vagy és most büntet az Isten téged. Ők nem a bosszúállás istenét mondták. Sokkal rosszabb: az élő Urat. Azt az Urat, aki aztán számon is kéri rajtuk, hogy: – Hogy mertetek rólam így beszélni?! Úgy akarták lelkigondozni a barátjukat, hogy Istent bemutatták valami bosszúálló, rettenetes istenségnek. Mert arra gondoltak: – Biztos vétkeztél, Jób!

Vagy gondoljunk Jézus tanítványaira, amikor látják a születésétől fogva vak embert ülni, és meg is kérdezik Jézustól: „Mester, ki vétkezett? Ez vagy a szülei, hogy vakon született?” Jézus őket is aztán helyreállítja.

Valahogy úgy benne van a bűneset utáni, még hívő emberi gondolkodásban is ez a fajta érzés, gondolat: ha veszedelem van, biztos azért, mert büntet az Isten.

Te voltál már így esetleg? Egy újabb baj, egy újabb veszedelem. Ilyenkor szokott elhangozni, amikor én is benne vagyok sajnos ilyen módon: – Már megint, Uram? Vagy: – Miért Istenem? Miért pont most? Miért ilyen gyorsan a másik után? Biztos büntet az Úr, mert valamit elrontottam. – Mi az oka annak, hogy ilyen veszedelembé kerültem, Uram?

A pogányoknál még az is látszott, hogy amikor meg minden úgy tűnik, jóra fordult Pállal kapcsolatban, még mindig nem Pál Istenét látják és Pállal kapcsolatban sem helyesen gondolkodnak. Hadd mondjam így Pál miatt, hogy az élő Istennek a dicsősége helyett a teremtményt kezdik el isteníteni. Ez nagyon súlyos bűneset utáni állapot. A Sátán mindent megtesz, hogy becsapja őket, hogy nehogy már ezek a melitai pogány emberek megismerjék az élő Istent, megismerjék az Úr Jézust a szolgáján keresztül. Hát ha a szolgája az isten, akkor már nincs szükség Istenre. Ha vi-

szont Pál Isten szolgája lehet számukra, akkor megismerhetik azt az Urat, akit ő képvisel. De úgy tűnik, hogy ez nem fog működni.

Az apostol számára azonban – és ez itt az 5. versben, még az elhelyezkedése is ennek a kijelentésnek mutatja – felragyog az, hogy először is az Úr órála akar gondoskodni. Nagyon érdekes, hogy nincs leírva, hogy hogyan gondolkodik Pál, ő mit érez. Semmi ilyen nincs. Pontosan ezáltal is már az Úr személyére és az Úr tetteire akarja a hangsúlyt tenni a kijelentés. Az Úr Lelke által Lukács leírja, hogy az a fontos, aki az Úr ennek az apostolnak, és amit ő tesz.

A 91. Zsoltár elejéről hallottuk a köszöntés igéit, többen jól ismerjük, aranymondásként is nagyon szeretjük is: „Aki a Felségesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugszik az. [...] Tollaival fedez be téged, és szárnyai alatt leszen oltalmad; paizs és páncél az ő hűsége.” Ennek a zsoltárnak a 13 és következő verseiben is van egy nagyon bátorító ígérete Istennek. Figyeljünk arra, hogy hogyan kapcsolódik a Pállal történetekhez: „Oroszlánon és áspiskígyón jársz, megtaposod az oroszlánkölyköt és a sárkányt. Mivelhogy ragaszkodik hozzám, megszabadítom őt, felmagasztalom őt, mert ismeri az én nevemet! Segítségül hív engem, ezért meghallgatom őt; vele vagyok háborúságában: megmentem és megdicsőítem őt. Hosszú élettel elégítem meg őt, és megmutatom néki az én szabadításomat.” „Oroszlánon és áspiskígyón”, azután még egyszer oroszlánkölyök és a sárkány, oroszlán és kígyóféle állatok, de hogy ezek fölött hatalommal az Úrban bízó, mert az Úr megsegíti, megszabadítja.

Maga az Úr Jézus is arról beszélt a tanítványainak – ez pedig a Lukács evangéliuma 10. részének 19. versében –, hogy nem kell félni semmilyen veszedelmes állattól sem nekik: „Ímé adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat néktek.” Még a Márk evangéliuma legvégén is van hasonló kijelentésről szó.

Ennyire valóságos, szó szerinti módon tapasztalhatja meg az apostol: megmarja őt egy vipera, mérges vipera, lóg is a kezéről lefelé, aztán lerázza és nem lesz neki semmi baja, nem történik vele semmi rossz, nem szenved semmilyen rosszat. Megtörtént a baj, a veszedelem, de nem szenved benne semmi rosszat. Számunkra így bátorító, hogy nem tudjuk, hogy az apostol mire gondolt, mit érzett, ő csak lerázta a kígyót és utána valószínű ott ült tovább a tűznél, órála beszélgettek a pogányok meg várták, hogy mi történik. Azt tudjuk, hogy ami történt és ahogy történt, ez Istennek a személyes munkája az apostol mögött, és nem hagyja veszedelemben bántani őt. Illetve bánthatta a kígyó, megmarta, de nem okozhatott neki semmi rosszat.

Az üzenet számunkra ezért nagyon bátorító, mert még a pasaréti hívőket is megkísértheti ezt – én mindenképp sajnós ilyen vagyok –, hogy

amikor egy-két veszedelem, baj egymás után viszonylag közel jön, akkor biztos, hogy eszembe jut, hogy: – Uram, nem volt elég, hogy a múltkor is már tapasztaltam, most megint? Amikor megint baj van, akkor is ott lehet. Akárhány bajba kerül is az ő gyermeke, az ő közössége, bármi is történik, mindig áll az Úr szava és az ígérete. A veszedelemben bízni, ragaszkodni az Úrhoz – hallottuk a zsoltárból –, és csendben is akár, de segítségül hívni az Urat. Pál biztos, hogy nem kezdett el kiabálni: – Jaj, segítetek már!

Amikor a napokban gyerekhétségén voltunk és emiatt is egy kicsit betegbb lettem, úgy a betegség mellé jött egy lelki támadás is, hogy az egyedülletnek a csüggedése úgy rám tört, az olyan méreg volt, ami megpróbált. De mivel erre az ígérem kezdtem készülni a napokban, hihetetlen bátorítás volt nekem is személyesen, hogy egy baj, veszedelem keserű lelki méreg, de nem árthat mégsem, mert az Úr a veszedelemben, a bajban is gondoskodik az övéiről.

Pálról leesett a kígyó, de nem ez volt az igazán fontos, hanem hogy nem ártott a mérge. Ráadásul az Úrnak mindezzel célja is volt. Ez a második, ami fontos az Úr gondoskodásánál Pállal kapcsolatban. Én is olyan vagyok sajnós, hogy egyből az okokat keresem. De ez nagy hiba! Ezek a pogány barbárok is kereshették az okokat, de nagyon félrementek. Az Úr népe nem az okokat kell, hogy keresse, hanem mindig láthatja Istenét a bajban is maga mellett. S ha kedves az Úrnak, talán még a célját is megérthetjük, de ha nem is értjük meg, tudjuk, hogy van az Úrnak célja.

Számunkra ennek az ókori újszövetségi történetnek a célja egyértelműen látható. Látszik, hogy Isten nemcsak a hajósok számára ott a hajón a viharban, életveszélyben, reménytelen helyzetben, hanem most már itt a Málta szigetén lakóknak is, valamit meg akar mutatni. Célja van az Úrnak a csodával is. Hadd jegyezzem meg, hogy az Úr Jézus, amikor beszélt erről, hogy kígyókon tapostok és nem árthat semmi nektek, ezt akkor mondta el, mikor küldi a tanítványokat a misszióba. Emlékszünk, hogy az Úr Jézus ott a földi élete során a tanítványokat kettésével csak Izrael házának elveszett juhaihoz küldötte, azaz Izraelben küldötte őket. De Pál most már a pogányok apostolaként ment a pogányok közé – és persze a zsidókhoz is –. Jézus is küldte a misszióba a tanítványait és bátorította őket, hogy nem árthat nektek semmi. Pál is misszióban van. Egyébként amit Pál csinál, ugyanezt csinálta Jézus is a történet folytatásában – még erre mindjárt utalni fogok.

Nagyon fontos tehát, hogy az apostol, amit előtte átélte meg ami majd a folytatásban jön, jelzi számunkra, missziói küldetésben. De ő Rómába megy, őt az Úr Rómába akarja vinni, csak útközben sok minden történt, és eme történések közepette akarja Isten Pált most akkor még nem Ró-

mában, hanem Melitán is használni. Fogolyként, még mindig római fogoly, de ami történt, ezen keresztül mégiscsak felfigyeltek az apostolra. Az Úrnak bárhol, bármikor lehet az övéivel célja. Lehet, hogy nagy terveink vannak, tudjuk, hogy ez az Úr útja, elindulunk rajta és nem sokára majd valami ott be fog következni, elérünk a célba, de közben is bármit Isten dönthet a mi életünkben is. Bárhol, bármikor az Úrnak meg lehet a célja az övéi életével, tanúbizonyságtételével.

Az apostol egyébként kész lett volna meghalni is Jézusért. Ha itt a kígyóméreg mégis megölte volna, vele nem történt volna semmi rossz, mert ő ment volna akkor az Úr Jézushoz, akit nagyon szeretett. A halál sem árthatott volna Pálnak. Ő ezt mondta is, hogy ő kész meghalni Jeruzsálemben is vagy Rómában is, ha ki akarják végezni majd. De az Úrnak más volt a terve, mert az Úr tudta, hogy hogyan akar Pálon keresztül is valamit adni azoknak, akikkel ő találkozik.

Emlékeznek a testvérek, én szeretem ezt a szójátékot használni, hogy Pál nem túl világi módon gondolkodik, hanem túlvilági módon. A barbárok nagyon világiasan gondolkodtak. Túl világiasan. Kihagyták Istent. Pál pedig ahogy megéli ezt az egészet, ahogy Isten munkálkodik benne és általa, ez a láthatatlan világ szempontja, a túlvilági. A bajban is ezért bízük: meg fogja őt tartani az Úr, ha akarja.

Viszont nemcsak a vele történteken, hanem az általa végzetteken keresztül is Isten céllal akar munkálkodik Melitán. A vele történtek vonatkoztak az első gondolatban, ahogy az Úr gondoskodik Pálról a bajban, egy újabb veszedelemben. Az általa elvégzetteken keresztül való isteni munka pedig, hogy az Úr csodákat tesz Pálon keresztül. Ez pedig az, ahogy az első számú vezető édesapját meggyógyítja, majd nagyon sok beteg meggyógyul.

Nem tudom, ha olvastuk esetleg ezeket a sorokat, nem volt-e hiányérzetünk, hogy miért csak testi gyógyulásról olvasunk? Pasaréten mi szeretünk lelki gyógyulásokról is hallani a bibliai történetekben. Úgy megnyugszunk, hogy meggyógyul valamelyik beteg testileg is, de olyan jó aztán olvasni, mikor Jézus mondja neki, hogy: „Eredj el, a te hited megtartott téged.” Azért mégiscsak jobban dobog a szívünk az Úr iránt, hogy nemcsak testileg, hanem lelkileg is gyógyult. Mi így vagyunk nyugodtak, mert szeretjük nemcsak a testi, hanem a lelki gyógyulást, amit az Úr elvégez.

Itt viszont erről most nem volt szó, csupán testi csodagyógyítások történtek. De ez nem kisebbíti Istennek a munkáját, Istennek a személyét és a megváltó művének a lehetőségeit. Isten személye, tette, az Úr Jézusról szóló evangélium ügye az, ami a kijelentésen keresztül kiemeltetik itt számunkra. Ugyanis a csodagyógyítások az Apostolok cselekedeteiről írott könyvben is mindig az evangélium ügyét akarták erősíteni.

Az pedig, ahogy Pál itt a csodagyógyító munkában részt vesz, ahogyan őt használja Isten, Isten eszköze, az nagyon beszédes. Így olvastam, bement Pál a beteghez: „és minekutána könyörgött, kezeit reá vetve meggyógyította őt”. Ez a könyörgés és a kezei ráhelyezése a betegre, ez nagyon beszédes. Ez azt hirdeti, hogy nem ő a csodagyógyító, hanem ő valakinek az eszköze, ő valaki nagyobb hatalmasságot képvisel. Könyörög az Istenhez és amikor a kezét ráhelyezi, akkor ő Isten eszközeként teszi, amit tesz.

Hadd jegyezzem meg, hogy köztünk levő orvos testvérek vagy ápolók, ápolónők gondolhatnak nyugodtan arra, hogy amikor a beteget megérintik, még nem is a gyógyító munka miatt, hanem csak úgy szeretetből, ezek az érintések is a szó legteljesebb értelmében az Úr Jézus eszközei lehetnek. Amikor egy hívő orvos vagy ápoló a kórházban vagy a betegágyon otthon megérinti, csak megérinti és még meg se gyógyult a beteg, de már képviselheti azt a krisztusi szeretetet, amelyen keresztül az Úr munkálkodik, használ, mert célja van az Úrnak.

Remélem emlékszünk, hogy Jézus ugyanígy gyógyított egyébként. Ő is imádkozott az Atyához, és ő is ráhelyezte a kezét a betegekre, még a leprásokra is. Pál ugyanígy munkálkodik, ahogy Jézus, mert Jézus is az Atya eszköze volt. Jézus Isten, de mint Isten Fia, engedelmes egyszülött Fiú a mennyei Atyának engedelmeskedve szeretettel képviseli az Atya munkáját, akaratát.

Az Apostolok cselekedeteiről írott könyvről ezért mondtuk ki így egyszer, pár éve nekem is olyan jó volt hallani: Jézus Krisztus cselekedetei Szentleke és Ígéje által apostolain keresztül. Ez a bibliai könyv Jézus Krisztus cselekedeteit mutatja be, aki a mennyei dicsőségben van feltámadott testben, viszont Szentleke és Ígéje által itt van, jelen van köztünk is, abban az időben az apostolain keresztül, most pedig az övéin keresztül.

Máltán nem volt szó evangélium hirdetésről, gyülekezet alapításról ebben a történetben. Csupán annyiról olvastunk, hogy csodák történtek. De ezek a csodák mutattak előre – az egész Biblia alapján nekünk az üzenetben ez egyértelműen elmondható –, utalnak előre, mutatnak előre az Úr megtartó, szabadító munkájára.

Amikor a 10. versben ez a kifejezés hangzott: „Kik nekünk nagy tisztességet is tettek, és mikor elindultunk, a szükséges dolgokkal elláttak” – ez az első kifejezés – „nagy tisztességet is tettek” – az ősi nyelven így hangzik szó szerint, hogy nagy tisztességgel tisztességet tettek. Ez a kifejezés arra utal, hogy megint nem csupán valami emberséges segítség, mert meggyógyultunk, hanem ez a kifejezés utal arra mindenképpen a pogány emberek reakciójában, hogy az a valaki, akin keresztül meggyógyultunk, az ő Istenét képviselte. Ő az Isten szolgájaként gyógyított. Itt szeretném kiemelni, hogy csak csodálatos gyógyulástörténetekről olvasunk itt, ezt akar-

ta az Úr kiemelni nekünk, de a reakciókból mégis látszik, hogy Istennek a lelki munkája is ott volt mindenképp. Amúgy is tudhatnánk ezt, de így bátorító is ez a kifejezés használata önmagában.

Róma felé volt az apostol missziói úton, útközben hajótörés, aztán egy viperamarás, csodagyógyítások, mert Istennek célja volt Máltán az apostolon keresztül. És ő ebben helyállt. Gondoljuk el, hogyha ő elkezdett volna rettenetesen kiabálni, hogy: – Jaj, segítsetek, megmart a kígyó! – utána hogy tehetett bizonyosságot arról: – De hát az én Uram, az megtart engem! Ezért nagyon veszélyes és a Sátán nagy kísértése, hogy amikor veszedelem van, akkor gyorsan essünk össze, törjünk össze, kész, vége mindennek, mintha nem is lenne Istenünk, mintha nem lenne az Úr velünk, mintha nem lenne igaz az, amiről a 274. számú dicséretben az énekszerző leírta.

Ez a történet is azért íratott le, hogy hittel lássuk, fogadjuk el az Úrban bízva: ő a veszedelemben is mindig ott van mellettünk. Ha egy újabb veszedelem jön, akkor az újabbban van ott. Ha egy harmadik rögtön, akkor a harmadik veszedelemben is ott van. Nem az a kérdés, hogy hány veszedelem ér vagy milyen bajok érnek, hanem hogy azokban hogy tapasztaljuk meg azt, hogy ott az Úr. Ott az Úr szabadítása, gondoskodása, sőt az ő célja. Mindig célja is van az Úrnak és ő tudja, hogy mi a terve és célja. Bennünk is meg általunk is. Ez a történet ezért bátorít minket ebbe az Úrba vetett bizalomra.

A fő cél Pálnak Róma volt, de mellékesen az Úr Melitán, Máltán is használni akarta. A te életedben is lehetnek fő célok, tudod, hogy ez az Úr terve, de mi van, ha az Úr azért mellékesen, mások számára is, más körülmények között is használni akar majd téged? És ő fog használni, tud használni, ezért is bízhatunk benne.

A 91. Zsoltár 13. verse is azt erősítette, ami itt történt, az egész zsoltár erről szólt és Jézus is ezt emelte ki az övéinek: az ő követésében, szolgálatában lehetnek bajok is, súlyos veszedelmek is akár, de ő akkor is ott lesz és gondoskodik. Te bízol-e ebben az Úrban? Imádkozzunk, hogy segítsen, ha kell, bízni is.

Imádkozzunk!

Áldunk azért, mennyei Édesatyánk, hogy ebben a bűneset utáni világban is te vagy az Úr, az Isten, a Teremtő, a Mindenható, gondoskodóan szerető, kegyelmes és a lelki dolgokban is szabadító, megtartó Úr. És köszönjük, hogy ezeket a te isteni tökéletességeidet mind-mind Jézus Krisztusban jelentetted ki a legteljesebben.

Köszönjük, hogy az ígében is szóltál így magadról, de hálát adunk, hogy mi ezek után a történetek után élhetünk, anyanyelvünkön is olvashatjuk a bibliai kijelentést és üzenetté lehet nekünk.

Hálát adunk, hogyha valamelyikünk éppen most lenne bajban, veszedelemben vagy úgy érzi, hogy ami vár rá, az lesz nagyon nehéz. Köszönjük, hogy bennünket is ővele együtt bátorítani akartál most. Hálát adunk, hogy mi rád tekinthetünk a bajban is.

Köszönjük, hogy te mindig tudod, hogy hogyan add a megoldást. Ha kell, segíts türelmesen várni és hittel segítségül hívni téged.

Add, Urunk, ha kell, akkor szóljunk vagy ha kell, tudjunk csendben maradni. És köszönjük neked, hogy te mindig tudod, hogy mi a terved és célod.

Hadd köszönjük meg neked, hogyha használtál bennünket mások üdvöztetésében, amikor látták az életünket, ahogy mi éltünk, ahogy eléjük élhettük az Úr Jézus szeretetét, az evangélium kijelentéseit és ezen keresztül hívtad magadhoz. Köszönjük, hogy az evangélizációs héten is ezért is szólt a te igéd hatalommal.

Kérünk, hadd tudjunk rád tekinteni akkor, amikor minden jól megy, amikor minden olyan könnyű, akkor is lehessen számunkra hálás az élet és mindig neked adjunk hálát.

Köszönjük, hogy istentisztelet végén is gondolhatunk arra, hogy te a gyászban is szabadító, megtartó Úr vagy. Urunk, a szeretünk elvesztése nagyon nagy veszedelem és baj, de köszönjük, hogy te vagy a győztes. Kérünk, hogy az Úr Jézus feltámadásának a drága győzelme hadd lehessen reménység, vigasztalás és békesség a családnak is és nekünk is. És arra is, hogy segíts egymást is bátorítani, vigasztalni.

Legyél azokkal, akik kórházban vannak most, betegek, erősítsd őket. Köszönjük, Urunk, az orvosok, az ápolók is a te szeretetedet is képviselhetik.

Imádkozunk a választásokért. Bocsáss meg nekünk, hogy annyi a hamisság, a keserűség a kampányidőszakban. Bocsásd meg, amikor hazugságok hangoznak. Kérünk téged, hogy te szabj gátat minden gonosznak. Add, hogy olyan vezetők kerüljenek a polgármesteri hivatalokba és a képviselőtestületekbe, akik áldásul lesznek azok számára, akik fölött hatalommal bírnak majd.

És kérünk téged arra is, legyél vezetőinkkel, tartsd őket alázatban, hűségben.

Hallgasd meg most a csendben elmondott imádságunkat is az Úr Jézus érdeméért.

Ámen.

611 Az Úr csodásan működik

✂ Cowper, William (1731-1800)

🎵 Maár Margit, (1880-1963)

✂ Vargha Gyuláné (1863-1947)

The musical score is written in G minor (three flats) and 4/4 time. It consists of four staves of music with lyrics underneath. Chords are indicated above the notes.

Chords: Cm Cm G Cm G Cm Cm B Es As Es
 Cm Cm G As B Es B Es B Es
 As As Es B Es Fm B Es
 Cm G Cm Fm G Cm C7 Fm G7 Cm

Az Úr cso - dá - san mű - kö - dik, De út - ja rejt - ve van.
 Ten - ger ta - kar - ja láb - nyo - mát, Sze - lek szár - nyán su - han,
 Mint tit - kos bá - nya mé - lyi - ben For - mál - ja ter - ve - it,
 De biz - tos kéz - zel hoz - za föl, Mi most még rejt - ve itt.

2. Bölcs terveit megérleli,
 Rügyet fakaszt az ág,
 S bár mit sem ígér bimbaja,
 Pompás lesz a virág.
 Ki kétkedően boncolja Őt,
 Annak választ nem ad,
 De a hívő előtt az Úr
 Megfejtí önmagát.

3. Ne félj tehát, kicsiny csapat,
 Ha rád felleg borul,
 Kegyelmet rejt, s belőle majd
 Áldás esője hull!
 Bízzál az Úrban, rólad Ő
 Meg nem feledkezik,
 Sorsod sötétlő árnya közt
 Szent arca rejtezik.